Urmakare och Juvelerare

Lämna ej eder klocka till lagning, förrän Ni får tag i fackmannaurmakare. Vi reparera alla slags klockor och juvelerarsaker och garantera vårt arbete två år, och vi taga den lägsta betalningen i staden. Jag är säker, att ni blir vår kund, om ni endast en gång försöker oss. Vi sälja klockor och juvelerarsaker, till de lägsta priser. Vi kan ej få klockor så billigt som hos oss. Om ni bor på landet och ni har svårt att få eder klocka lagad, sänd den till oss med post, och vi skola reparera klockan och sända den tillbaka per post. Och vi skola taga det lägsta möjliga pris. — Försök ossä

EDER EXPERT URMAKARE

H. GLOWATZ

234 Logan Ave., Winnipeg, Man.

(Hörnet Logan och King.)

ECZEMA SPECIFIC

botar fullständigt eksem, salt Rehum, barbers itch, revorm, gamla sår, brand och kylsår, rfost bita, black heads, förgiftningar från ogräs eller färger och många andra hudsjukdomar. Min skabbsarva botar skabb, klåda,fnask, seven years eller prairie itch på några dagar. Har botat tusentals personer på de senaste 25 åren. Sänd per post för $2 oo, 2 askar för $3.75.

S. ALMKLOV, skandinavisk apotekare
Box S. Cooperstown, - N. Dakota.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

BODY Massage Treatment

Elektrisk Violet Ray och Svensk behandling för män och kvinnor.
SKALP-BEHANDLING EN SPECIALITET
Phone Main 6941
NURSE McMILLAN,
Ground Floor, 449 Main St., Opposite City Hall.

DOKTORS

Kontorstid: 10—12; 3—4; 7—8
SVENSK LÄKARE
DR. S. C. PETERSON
Physician and Surgeon
Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McArthur BLDG., Winnipeg
Tel.: Kontor M. 4782. Bostad G. 2755

DOKTOR
G. W. McINTOSH
Physician & Surgeon.
Specialist på kvinnosjukdomar
Kontor: 211 Curry Bldg. Mitt emot postkontoret. Tel. Main 3834.
Bank of Nova Scotia Bldg., Elmwood. Tel. St. John 1505.

STANDARD GARAGE
W. J. TERRY, Ägare.
Saskatoon, Saskatchewan
Stort lager av oljor, automobilringar och andra tillbehör.
Oxy-acetylen svetsning och all slags reparation utföres. Gamla automobiler köpas och säljas. 236 23rd St. E., Saskatoon, Sask.

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen.
Bostadstelef: Garry 321 — Garry 763

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Tel.: Kontor, Main 6131 och 6132
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc
514 Sterling Bank Bldg., Winnipeg

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postorders.
UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

140 MINIATYR DIAGRAM

av Quilt, Sofa o. Pin Cushion mönster blott 5c., eller ges FRITT med ett $1.00 sortiment av våra siden, eller sammet-, eller bomullsstuvbitar för "Crazy Patchwork".
PEOPLE'S SPECIALTIES CO., Dept. 15, P.O. Box 1836.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 McArthur Bldg.
Telefoner: Main 4508 och 4504.
BOTHWELL, JOHNSON & BERGMAN
P. O. Box 1686
WINNIPEG, — — MAN.

Edra ögon

Ett hälsosamt, rensande, uppfriskande och helande Lotion-Murine för rodnad, ömhet, granulation, klåda ögon och ögonlock. 2 droppar efter biografbesök, automobilresor och golf skola vinna edert förtroende. Fråga eder apotekare efter Murine, då edra ögon kräva vård. M-13.
Murine Eye Remedy Co. Chicago

FYRA ÅR VID FRONTEN.

Erfarenheter och iakttagelser ifrån min tjänstgöring som soldat i den canadiensiska armén.

Av John A. Hägglund.

XV.

VI FÖRFLYTTAS TILL DEN FRANSKA KUSTEN. — KRIGSFÖRHÅLLANDEN I FRANKRIKE.

I mitten av oktober månad 1915 anlände den andra canadensiska divisionen till Frankrike, och som en följd härav blev kavalleribrigaden genast avlöst ifrån dess tjänstgöring som infanterister.

Vi flugo nu en välbehövlig vila efter den långvariga vistelsen i löpgravarna. Brigaden förlades i staden Balileul och omkringliggande byar. Målskjutning, bajonettfäktning och allmän exercis blev nu den dagliga rutinen. Härmed var man så uthållig att vi började snart önska oss tillbaka till löpgravarna och till de olika situationern, som med dem kunde sammanknippas.

Enformigheten avbröts dock av smärre tilldragelser. En av dessa var Sir John French's revy. Jag såg under denna händelse den dåvarande ledaren för den engelska armén för första gången. Sir French är mycket oansenlig till person, och det var svårt att föreställa sig, att den "lille gubben", som vi inspekterades av, var den världsberyktade general French, den orubblige försvararen av Calais och den uthållige hjälten från återtåget ifrån Mons. Liksom så många andra härförare är French en dålig offentlig talare. Han är ytterst fåordig men på sak gående. Den irländska dialekten höres väl i hans tal, och han tycktes vara ytterst tankspridd under det korta tal, han höll för oss. I sitt anförande tackade han oss för vad vi gjort och lovade oss ,att vi skulle i en snar framtid återfå våra hästar.

Ett par veckor före jul passerade vi åter revy för konung George av England. Det var under denna tilldragelse, som konungen råkade att falla av sin häst och skada sig. Man påstår, att de väldiga canadensiska hurraropen skrämde kungens häst med den följd, att djuret satte i sken och ryttaren slungades till marken. Detta är dock otroligt, ity att canadensarna hava anseende för sina dåliga hurrarop.

Så kom julhögtiden. Vi ordnade oss så gott som möjligt och så långt, som förhållandena tillåto, för firandet av högtiden. Nästan varenda man mottog ett eller flera paket, innehållande cake, konfekt o. d. Innehållet av dessa paket sammanslogs och utdelades i lika stora kvantiteter till varje man. På så sätt behövde icke den person, som ej var ihågkommen av vänner eller bekanta, att känna saknaden av dessa bevis på vänskap och ihågkomst. Förutom vad vi erhöllo genom nämnda paket uppköptes kalkoner, äpplen och annan frukt, och vi lyckades anordna en julmiddag som kanhända överträffade mången sådan i Canada. Julkvällen tillbraktes under det trevligaste samkväm. Man sjöng, talade och roade sig på bästa sätt. En iakttagare kunde dock se, att glädjen eller julfröjden var endast en ytlig sådan. Hemmet, det kära hemmet, kom gång efter annan i tankarna, och mången uttryckte det hoppet att de skulle få fira nästa julhögtid i Canada och ibland de sina. Själv vågade jag icke att föreställa mig eller hoppas på någonting sådant. Jag insåg att vi ännu hade en lång strid att genomgå eller kanhända att jag skulle räknas ibland dem som aldrig finge återvända hem. I alla fall tillönskade vi varandra en "Bon Noel".

Under julkvällen fik jag bevittna vilken förbannelse rusdryckerna äro för dem som äro dess slavar. En del av våra män hade lyckats att tillägna sig en större kvantitet av Rum, och en av dessa män avled under natten som en följd av omåttligt förtärande av den starka alkoholen. Läkarna försökte allt för att rädda hans liv, men förgäves. Vilken sorg blev icke rusdryckerna orsak till denna gång! Skulle en åldrig moder erhålla underrättelse om att hennes son avlidit som en följd av hans begär för rusgivande drycker?

I början av januari månad förflyttades vi till kusten och förlades i närheten av en stad vid namn Treport. Vi blevo härbärgerade ibland den civila befolkningen, som bemötte oss mycket vänligt. Själv hade jag tur att bliva inkvarterad hos en "padre" eller präst som var ganska kunnig i det engelska språket. Här fick jag nu ett ypperligt tillfälle att lära mig franska, och min hyresvärd visade sig snart vara en skicklig lärare samt en tänkande och iakttagsam person, ett förhållande som man sällan möter ibland katolska präster.

Jag fick nu tillfälle att studera förhållandena ibland den civila befolkningen såväl som andra sådana under den prövning som den franska republiken nu genom gick. Min hyresvärd klargjorde på ett enkelt men djupt tänkt sätt de olika omständigheterna, situationerna och förhållandena, och han rörde mig mången gång till tårar när han med tårar i ögonen och darrande stämma berättade om vilka oerhörda uppoffringar det franska folket gjort för att bevara sin frihet. Han var en typisk fransman som brann av sann och verklig patriotism när han talade om sitt "La Belle France".

Mod och ihärdighet äro de två ord som våra historieskrivare komma att begagna i sina beskrivningar om huru Frankrike kämpade för bevarandet av sin frihet såsom nation.

Ingen har någonsin tvivlat på den franska nationens mod, som gång efter annan visat sig under århundradena och nationens intressanta historia. Den japanesiske fältmarskalken Nogi yttrade en gång följande ord: "En seger är vunnen av den nation som kan uthärda lidanden en kvarts timme längre än sina motståndare". Under dessa fyra år av krig har Frankrike visat att det kunde lida och var i stånd att lida en kvarts timme längre än sina fiender.

Soldaterna i general Maunourys armé visste vad lidande var i första slaget vid Marne-floden. Och de förändrade stridssituationen till favör för de franska vapnen. De marscherade, kämpade och föllo för 5 dygn, under vilken tid en del regementen marscherade 42 kilometer och sovo endast två timmar åt gången. Den hastiga rörelsen av de stridande trupperna var sådan att proviant-trossen icke kunde förse dem med proviant. För tre dagar fingo de svälta och de uppehöllo livet med den föda, som de kunde tillägna sig under den växlande krigslyckan. Trots allt detta, när befallningen kom att storma fiendens läge gjorde de så med ett snart sagt inspirerat vansinne.

"Striden har varit en förfärlig sådan" ,skrev general Joffre i sin depesch angående detta slag. "Förlusterna och antalet män uttröttade genom överansträngning och genom brist på föda övergår all tänkbarhet.... Kamrater, eder ledare ålade eder att utföra mera än vad som var eder plikt, och ni svarade med att utföra vad som ansågs för omöjligt". Är icke detta det skönaste lovord som någonsin givits till stridande män sedan världen lärde känna betydelsen av krig?

Likaså visste soldaterna i general Foch's armé i striden vid Féré-Champenoise huru att lida. Fem (5) olika gånger anföllo de Chateau de Mondement och lika många gånger drevos de tillbaka. När officerarna voro villrådiga om vad som borde göras omringades de av manskapet, som bedjande rådde dem att anfalla ännu en gång. För sjätte gången blåstes det till anfall, och vid sjätte stormningen föll Chateau de Mondement.

En officer vid Verdun visste vad det var att lida. Han kommer att genom sin bragd lysa såsom en hjälte i framtidens legender. Under det att han sprang för att bära en befallning blev han träffad av en gevärskula som avskar synnerverna. Han blev totalt blind men trots det fortsatte han färden genom att känna sig fram i det mörker som fallit över honom. Under det han så gjorde råkade han att stöta emot ett föremål på marken. Detta föremål var en man lika svårt skadad som han själv. Den blinde mannen bad honom om hjälp.

"Huru kan jag hjälpa dig", sade den sårade mannen, "en kanonkula har sönderkrossat båda mina ben."

"Det gör ingen skillnad", svarade den blinde, "jag skall bära dig på min rygg. Mina ben skola bliva dina och dina ögon skola bliva mina."

Och så, hjälpande varandra, fortsatte de färden och befallningen anlände till vederbörlig plats.

Erforo icke männen som deltogo i striden vid Butte des Eparges vad det var att lida? Butte des Eparges, i närheten av Verdun, vilken jag själv hade tillfälle att besöka, behärskar större delen av Woevre slätten, och ifrån första början av kriget har denna plats varit scenen för en av de mest fasansfulla och långvariga strider under kriget. Dag och natt för nära 4 år ha här pågått förfärliga handgemäng, i vilka ingendera av de stridande härarna övergåvo ens en tum mark.

Båda sluttningarna av höjden med detta namn ha blivit så rensopade genom artillerield att det finns icke ett träd, en buske eller ett gräsblad kvar. De ligga där olycksbådande och förskräckliga i sin nakenhet och liksom skria till slättens folk: "Sen, alla, vilken plåga Gud har låtit drabba denna plats."

Sluttningarna äro sönderskjutna, upplagade och söndersprängda genom min-explosioner, de äro beströdda med enorma tunnlar, uti vilka striderna ägde rum; de voro övertäckta med en oupphörlig rök från projektilerna.

Själva toppen av höjden är ett "no man's land" som tillhör de döda vilkas kroppar beströ densamma. Höjden upphörde att vara en stridsplats för att bliva ett likhus. Antalet män som fallit här kommer man ej att med säkerhet kunna uppge. De mest fantastiska siffror höras ifrån de personer som deltagit i striderna där — 5,000, 8,000, 10,000 — man kommer aldrig att veta huru många som här stupat. Men vad man vet är att de döda äro alltid där. De utgöra ett bröstvärn över vilket de levande strida. Lukten av förruttnelsen var fasansfull. Här ligga liken såsom en oigenkänlig massa på marken och de män som äro olyckliga nog att under natten vara på vakt i utposterna tro sig stöta mot e nsten, när det i verkligheten är en huvudskål, de tro sig lyfta en trädgren, men i stället höllo de i en arm av ett lik.

I skuggan av detta likhus, vid brädden av denna blodskloak uppehålla sig de små franska soldaterna. De komma och gå, äta och sova och vistas här i månadtal. De fasansfulla synerna, den förpestade luften, den tragiska närheten av döden har icke gripit deras själ, deras mod och nerver. De hava icke mindre självförtroende, och äro lika så gladlynta som någon annan, och i kvällstimmarna när den nedgående solen blandar sina purpurskuggor med det röda blod som förspillts uppe på höjden sjunga dessa män sina älsklingssånger och sin "marseillaise". Detta är det mest rörande exempel på vad som menas med personlig självuppoffring för ens fäderneslands skull.

Många — ja tusentals — hjältebragder kunde nämnas som äro utförda av Frankrikes "Poilus" och vilka äro typiska bilder på hela nationens mod och ihärdighet.

Men Frankrike har icke endast kämpat med allt sitt mod, med all sin själ, med all sin uthållighet, Frankrike har också stridit med hela sin levande styrka, med sina män, sina kvinnor och till och med sina barn.

Jag kan icke säga något om Frankrikes män som icke blivit sagt. När jag tänker på mina erfarenheter och på mina kamraters under det vi ledo och kämpade i gyttjan och i oväder kan jag icke finna mera passande ord än dem som yttrades av den franske generalen Pétain efter det att han vunnit sin lysande seger vid Chemin des Dames. När han emottog de amerikanska krigskorrespondenterna sade han:

"Tala icke om oss generaler och officerare. Tala endast om männen; de hava gjort allt. Våra män äro underbara; vi, deras ledare, kunna endast knäböja vid deras fötter".

De franska kvinnorna hava intagit en lika framstående plats i nationens försvar och jag skall nästa vecka nämna något om dem.

SAMMALET.

(För Svenska Canada Tidningen.)

Envar av oss äldre känner från gamla dar Aron Ingvall, som skrev rätt flitigt i våra tidningar, men slutade i tid, det vill säga ,innan läsekretsens lojhet förbittrat hans tillvaro. Aron skrev oftast bra, och vad bättre var, man kunde ibland finna ursprunglighetstecken i hans alster, fastän han, liksom rästen av oss på den tiden, använde sig av hemsvenska förebilder. Välan, vännen A. I. tystnade totalt för ett tjugotal år sedan, och förr än just i dagarna har hans sångmö ej givit något som helst ljud ifrån sig, åtminstone ej i så känd tonart, att jag lyssnat.

Just i dagarna har han kvädit "Till vänskapen". Bland hans första femtio åhörare var jag en, och visst är, att jag lyssnade uppmärksamt. Aron Ingvall har, tycktes det, rent av utvecklat sin ursprunglighet, om nu sådant kan låta sig göra. Tonerna äro dock ännu svenska, fastän en del av dem nu bäras av — ja, säg — franska vingar.

Varje poembok är skog eller trädgård — slingrande stigar eller raka, sandade gångar ha de alla. Blomstren stå antingen i rabatter eller så, som diktandets guddom satt dem. Aron Ingvalls "Till vänskapen" är — trädgård. Men ingalunda av det slag, som tröttar genom att i tid och otid minna om saxar och kraftor. Häckarna äro ej cementmurar, och hans gångar se ej ut som en schackbrädas linier. Bevattningen sker därtill ej medelst kran och slang, utan medelst naturliga bäckar, om än dessa rätats och fått ursprungliga vattenliljor ersatta med Nymphea Devoniensis och Danbenyana.

Men varje diktsamling är ock antingen by eller stad; A. I:s är villastad, ett mellanting, således: han har nämligen både praktbyggen och hyddor, och i de senare trives jag bäst.

I Svensk-Amerika är det förspilld möda att ge sin lyckönskan till en bok; ingen svensk-amerikan läser — annat än dagens nyheter, dagens skvaller. Men kanske svensk-canadiensarna ha något avsnitt i hjärtekatakomberna för — kärkänsla för böcker? I så fall, lyd mitt råd: Sänd genast $1 till Aron Ingvall, 847 Fresh Pond Rd., Brooklyn, N. Y., ty den mödan, den omkostnaden är Ingvalls bok värd många gånger över.

Han blommar, Arons gröna skaldestav,
Som örtagård och teg, som fjäll och bäck;
Han blommar vaggas blom, och de å gray,
Han blommar rosa stolt och lilja täck.
Han blommar nattviol i graneängd,
Han blommar falkeirran, svanemängd;
Han blommar — vänskap, blommar hopp och tro,
Han blommar hjärnestorm och hjärtero.
Han blommar aning, blommar fantasi,
Akamia blommar han, var dofter bo—
Han blommar doft och färg i harmoni,
Och ej enbart "Till Vänskapen".

*

Från en av våra tusende och en engelskt "patriotiska" föreningar fick jag nyligen ett brev, med förfrågan om jag ansåg främmande språk en nödvändighet här i U.S., och, om så, varför. Naturligtvis svarade jag omedelbart, att vi ovillkorligen måste nöja oss med utländska tungomål, intill — vi kucklat samman ett amerikanskt sådant. Och nog är det väl nödvändigt, att ha det främmande skräpet, tills våra 110,000,000 höggradigt intelligenta kvinnor och män få nog linguistiskt förnuft för bakandet av egen språkpaj. Hottentotterna, som väl ej stå mycket över oss i hjärnkvalitet, ha ju mäktat skapa sig eget språk, påstås det.

Om Canada äger någon språkman, mäktig att skapa och sammanfoga ord, borde ej då de två ländernas folk, som i alla fall äro och böra vara syskon, borde ej de gemensamt hyra språkinstruktorn? En ordbok på ett par hundra ord bleve tillräcklig som en liten början, och språkutvecklingen kunde därpå överlämnas till våra bollspelarelag.

Vem stöder mitt förslag?

*

De, vilka påstått att U. S. är i absolut saknad av tillförlitliga tidningar, ha glömt Hearsts, Thomsons och Lafollettes. Dem förutan hade vårt — torparekontrakt varit än mera tryckande och bindande, än det nu är. Dessa tre äro för kommande släkten värda tusen gånger mera, än allt annat vi ha i tidningsväg. Nej, jag glömmer visst icke ,att t. ex. Sv. Trib. Nyheter och Sv. Kuriren visat sig rätt så korrekta; och Sv. Socialisten, Forskaren och Arbetaren tar man hatten av sig för ännu ett hundra år. Och för all framtid bör man påminna sig, att ni, svenska canadiensare under svårighetsskedet hade en helt respektabel tidning, denna. Sådana tidningar ,som de nämnda, borde förvaras för kommande tiders forskare, som, dem förutan, säkerligen döpa vårt skede till — färskedet.

*

I ett av denna tidnings senaste nummer fann jag porträtt av en herre, som då han släppt fantasiens hingst bland känslans klöver, kan och skall skriva både hymn och dityramb av finkaratig beskaffenhet. Han var betryckt, när porträttet togs, kanske på grund av religiösa funderingar, ty huvudet är ju mycket högt; men — i bildare gudars mera doftande värld försvinna , molnen, utom möjligen de finansiella, som ständigt följa diktare. Ja, han, Silver skall i sinom tid förses med både ceder-och ekekrans.

Och vi svensk-amerikaner ha ett skaldehuvud, som ej ännu "sjungit ut". Jag har väntat på hans illad mera än trettiofem år, men kommer gör den, och säkert och härligt. Kanske ej innan han blivit kroppsligt selbruten, så att han tvingas vila arm och rygg. Men då intaga stororganen de troner, som hittills besuttits av iakttagelsers sinnen. Ja, Bonggren helt enkelt måste infria de löften, som hans kranieform givit mig. — En annan av dem, som lovat mig utomordentliga storverk på skaldandets mark, var Åkermark; men han ristar nu runor på vackrare sten, än vå. Han kunde ha skrivit svensk-amerikanens — ja, ock hemsvenskens hjärtedikt, innan han gick; därtill var han avsedd.

Det är med skalder, som med ost: de måste prässas hårt för att erhålla form och fasthet. På grund av den omständigheten har jag nära nog hoppats, att Edward Sundell skall bliva— klämd. Han står i allt för rik jordmån för att kunna bära den frukt, som väntats från honom.

Johan Furumo.

LITTERATURENS FÖRFALL.

I Sverige börjar man vakna upp över den fara, som ligger i dålig litteratur särskilt för ungdomen. Även framstående socialistledare uttala sina farhågor och protester. En Stockholmstidning gör häröver följande reflektioner:

Vår bildade ungdom känner sig, efter vad den publicerade lånestatistiken från studentkretsarna ger vid handen, tillfredsställd med en Frank Hellers idiotiska smörja eller en Artur Möllers eländiga sliskigheter. Man baxnar inför det fenomen, som ligger däri, att studenter i tjuguårsåldern och däröver kunna hålla till godo med författare så ynkligt tomma på idéer som de ovan nämnda äro. Men är innehållet blott retande nog, sliskigt nog, är stilen blott utmejslad, då fäster man intet avseende vid något annat. Sådan är verkligen vår ungdom. Det är en skam, att så är förhållandet, och de, som böra skämmas äro icke minst våra stora dagliga tidningar, vilka i stället för att bekämpa dessa eländiga smutsalster upphöja dem till skyarna. Man är så beroende av de stora bokförlagen och deras annonser, att man vackert stoppar pipan i säcken även när skarpa toner voro mer på sin plats. Vilken ynklig svaghet, vilken obegriplig brist på ansvarskänsla ligger ej i detta!

En som verkligen har mod att säga ut, att "strunt är strunt och snus är snus om än i gylne dosor", det är Erik Hedén i Soc.-Dem. I en synnerligen beaktansvärd artikel uttalar han en skarp förkastelsedom över den litterära smak, som kännetecknar vår tids ungdom. Han förstår, att om den litterära smakens förfall får ohejdat fortgå som hittills hos den bildade ungdomen, så är det snart slut med kulturframstegen i Sverige och snart även med samhällsmoralen! Han frågar med rätta var ungdomens lärare och ledare äro i detta avseende.

Erik Hedén utläser orsaken till att tillståndet är som det är i ordet: **fegheten.** Och han säger sant. På den ynkliga fegheten beror det, att pressen tiger, att hela samhället tiger i frågor, där de döda borde ropa. Man är så vidsynt, man är så tolerant kantänka, man är så rädd att verka gammalmodig och efterbliven.

Eländig och tusenfallt eländig är denna hållning. Begriper man då ej, att verklig fara är å färde? Det gäller att rädda vår ungdom från att sjunka ner på en kulturnivå, långt under den, på vilken ungdomen för blott ngra decennier tillbaka stod! Frågan gäller, om vårt folk skall gå under eller ej! Man tycker stenarna borde ropa efter bättring, så mycket mera då människor med hjärta i bröstet och tanke i huvudet.

FÖR VAR OCH EN.

En framstående läkare skriver nyligen i en artikel, att det finnes knappast någon, som ej skulle behöva en grundlig rening av sina inälvor tid efter annan, även om avföringen synes vara regelbunden. För den skull är Triner's American Elixir of Bitter Wine ett medel för var och en. Det renar inälvorna grundligt. Dess särskilda förtjänst består i dess förmåga att övervinna förstoppning utan laxering och därför utan försvagande verkningar. — Ett annat botemedel, som Ni nu borde hava i hemmet är Triner's Cough Sedative. Om Ni kommer till teatern eller en konsert, finner Ni genast att det nu är hostans och förkylningens säsong. Det upphörliga hostandet fördärvar ditt nöje. Om alla sådana störare visste om Triner's Cough Sedative, skulle de icke plåga sig själva och störa de övriga av de församlade. Eder apotekare och varje medicinhandlande håller Triner's botemedel på lager. — Joseph Triner Company, 1333—43 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Varje flaska

— uppfyller det löfte, som berör yttersta gränsen av uppfriskande.
Avkylande, behagligt och hälsosamt. Bevisat genom åratal av populär uppskattning.
Begär det äkta genom fulla namnet — tillnamn uppmuntra substitut.

THE COCA-COLA CO.
WINNIPEG, MAN.
Made in Canada
Order a case from your dealer.

Drink Coca-Cola in bottles

Vi Betala Goda Löner

til män och kvinnor, under det de lära sig barberaryrket. Blott några få veckor fordras för att lära sig; goda platser vänta med $25 upp till $50 per vecka efter det Ni lärt, eller ock skola vi starta Er i Er egen affär. Hundratals svenska män ha lärt barberaryrket i våra colleges och ha nu sina egna barberstugor och poolrum. Arbeta inte hårt hela Ert liv, lär barberaryrket och starta i Er egen affär.

Besök oss eller skriv efter fri katalog.

HEMPHILL TRADE SCHOOL LIMITED
Huvudkontor: 626 Main St., Winnipeg.
(Näst intill Starland teater).
Barberarcollege: 220 Pacific Avenue, Winnipeg.
Brancher i Regina, Saskatoon ,Edmonton och Calgary.

MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglad omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Suites 209-210, Chicago, Ill.

Hudar **Pälsverk** Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa den till

Frank Massin

Efterskrif priser och fraktsedlar.

BRANDON, - - - - - MAN

SVENSKA BRUDKRONAN

För ogifta herrar och damer, unga och gamla, änkor och änkemän, som önska stifta bekantskap i äktenskapssyfte eller för nöjes skull, torde sända 10 cents för nödiga upplysningar. Damer fritt som önska försöka sin lycka och insända sitt namn, adress och ålder. Bliv den första. Tysthet iakttages. Tillskriv i dag med tydlig adress.
SCANDINAVIAN CLUB,
Indiana Ave., Armour Sta., Chicago, Ill.

DR. R. L. HURST

Medlem av Royal College of Surgeons, England. Licentiat av Royal College of Physicians, London. Specialist: Bröst-, närv- och kvinnesjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg., Portage Ave. mitt emot Eatons. Telefon Main 814.
Kontorstid: 8—5 och 7—9
Bostadstelefon: Garry 1175
Tel. St. John 1517 Allt i den elektriska branschen

Läs våra annonser